

fram for partiet

Des. 1974 for Diskusjonsblad for Oslo

DU SKAL VEL ABONNERE
PÅ KLASSEKAMPEN ?

J A !
ENDELIG !

FIGURE OF THE LONDON CHARIVARI - APRIL 29, 1852

innhold:

LEDER.....s.	3
KAMPANJEOVERSIKT.....s.	5
KK-SALG PÅ BRAKKA.....s.	5
SJØLKRIKK.....s.	6
MILITÆR I JANUAR?.....s.	6
SVAR NAF OG ITT MED ØKT STREIKESTØTTE.....s.	7
SSF - HVA NÅ?.....s.	9
FRA LESESAL TIL VERKSTED.....s.	10
ER LÆRERE VERRE ENN FOLK FLEST?.....s.	11
INGEN TOG GÅR GRATIS.....s.	12
MOM(m-l).....s.	14

trur du ...

....at din artikkel må være perfekt for å komme inn i FFP?

I så fall er du offer for en svært vanlig misforståelse. Har du synspunkter på noen av de emnene vi har tatt opp, eller andre saker du mener er av interesse, så skriv til oss. Det eneste vi krever er at artikkelen er oss i hende seinest den 20. i måneden. Slip pennen og sett i gang.

Redaksjonen.

leder:

HOLD LØSSALGET-- STYRK ABONNENTVERVINGA

Både avdelingenes rapporter og DS' noteringer viser at løssalget i Oslo over noen uker nå har vært stabilt og bra. I hovedsak har vi dermed klart en viktig etappe. Nå må innretninga dreies videre: hold løssalget - full styrke i abonnentvervinga! Grunnlaget for mange abonnenter til KK er lagt, nå må det høstes.

Vi har til nå klart nesten 50% av abbonnetmålsettinga. Men - og det er å merke seg - de siste par ukene har vist en fallende tendens. Det viser at nye tak må tas.

DS vil oppfordre alle avdelinger og alle medlemmer til å satse hardt, friskt og pågående for å nå bortimot 90% av målsettinga før jul.

Hvis vi klarer dette, betyr det bl.a. at vi kan bruke tida mellom nyttår og til 1.maiarbeidet begynner til å ta skikkelig grep om alle de kontaktene vi har fått gjennom KK-salget. Det betyr at vi kan konsentrere oss en del om symp.sirkler og rekruttering, i det hele knytte fastere bånd mellom partiet og omlandet. Og det vil ikke minst komme oss til nytte i 1.maiarbeidet, i RV, o.l. Ikke en eneste arbeiderkontakt må gå i glemmeboka!

Er det mulig å klare 90% før jul?

Med det noenlunde jamne tempoet

vi har hatt til nå, vil vi klare oppimot 70%. Men vi veit at innsatsen hittil har vært svært ujamnt fordelt. I mange avdelinger er det en og to kamerater som står for det meste av innsatsen. Et lag hadde f.eks. klart 26 abonnenter til 10/11, men da sto en kamerat for hele 13 av dem. Liknende forhold fins mange steder.

Når det er slik at 9-10 personer aleine står for 1/5 av Oslos abonnenter, mens hovedmengden av folk har klart 0 eller 1, forteller det både at det er mulig å verve flust med abonnenter, og at det som mangler hos flertallet er innretning på abonnementsverving. Denne sida må vi vie særlig stor oppmerksomhet nå i desember.

La oss slå fast at det allerede nå - etter snart 2 måneders KK-salg - er mange som har gode erfaringer med å utvide abonnenttallet ved å gå systematisk til verks på de faste kjøperne. Når det føres politisk kamp med kjøperne, blir det resultater. Dette gjelder både i de mange boområdene dere nå har kartlagt, og i bedriftene og frontene. Spør hver kjøper. Vær aktiv i vervinga. Det er ikke sikkert at alle skjønner hvorfor de bør abonnere når de kan kjøpe avisa i Narvesenkiosken. Det må vi forklare.

(forts. neste side)

Rapportene DS har fått viser at alt for få har systematisk grep om salg og verving i folks daglige omgangskrets. Derfor mener vi det er en viktig metode å ta i bruk for alle: ha alltid et KK og ei abonnentverveliste med deg i veska/lomma. Du vet aldri når du treffer en gammel arbeidskamerat, klassekamerat, fetter, e.l. Har en det i bakhodet hele tida, er det utrolig hvor mange sjanser det byr seg til verving på ei uke!

Hovedinnretninga i kampanjen har til nå gått på å få salget i skikkelig gjenge. Når det ikke går raskere med abonnentvervinga trur vi også det skyldes politiske motsigelser på verving. Konkret trur vi den vanligste motsigelsen går på tilbakeholdenhet, av redsel for at massene vil oppfatte det som "mas" om man spør. Erfaringene viser tvert imot at folk slett ikke tar det ille opp. Og jo før en bringer spørsmålet om å abonnere på bane, jo større er sjansen for at en får folk til å innse det fornuftige i å få KK fast i postkassa hver uke.

I denne tilbakeholdenheten finner vi også ofte anstrøk av mistillit til massene ("de griper vel ikke dette her") eller sekterisk holdning til partiets politikk ("den går vel over huene på folk"). I minst ett tilfelle har vi møtt ideen om at det er lagt opp til en feilaktig KK-kampanje: det vi i stedet skulle ha gjort var å "lage en brei diskusjonsbevegelse som kunne gjort KK bedre". Underforstått: KKs form (og innhold?) er "for dårlig". Dette siste mener vi er en fullstendig tilbakeliggende idé, som både tar feil når det gjel-

der KKs kvalitet og på spørsmålet om forholdet mellom massene og partiet. KK er ikke perfekt - det blir aldri ei avis -, men det er et godt redskap for arbeidsfolks kamp, enten det er streikekamper, bomiljøkamper, kampen mot opportuniste og revisjonisme, osv. Partiet har all grunn til å være litt stolt av avisa, og ingen kommunister bør ha noe å kvie seg for - eller innta en defensiv holdning - når det gjelder den.

Men den vanligste av alle motsigelser går på kapasitet, fortsatt. At vi har mye å gjøre er helt reelt. Men kapasitet kan omprioriteres til KK, for det første. Dernest kan en nytte "naturlige høver" bedre. Forutsetninga er at en har den politiske viktigheten klart for seg. Først da gjør en noe med prioriteringene, først da kommer en på å spørre bekjente som en møter.

Som en gammel kamerat sa: "For en kommunist må avisa være hjertebarnet, sånn at en blir som ei av disse mødrene som ikke kan åpne munnen uten å komme inn på hjertebarnets fortreffelighet. Det er ei bra innstilling."

KK-aksjonen har betydd et langt steg framover i den betydning at de langt fleste partimedlemmene nå selger KK regelmessig. Men det er også et alvorlig trekk i bildet når vi av rapportene konstaterer at innpå 1/5 - 20% - av medlemmene i Oslo bryter den demokratiske sentralismen ved ikke å delta i KK-salg i det hele tatt. Direktivet står fortsatt ved lag: alle skal selge KK regelmessig på en eller annen måte, på jobben, på dørene, til venner og slektninger, osv.

Og så rister vi av oss all bak-

tunghet og gjør desember til en måned med feiende framgang i vervinga!

AVIS!

9/10 AV MÅLSETTINGA FØR JUL!

FRAM FOR NORGES ENESTE KOMMUNISTISKE

DS

Oversikt

2500 NYE ABONNENTER

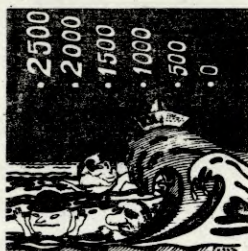
KK-KAMPAJEN

Uketalla våre i november:

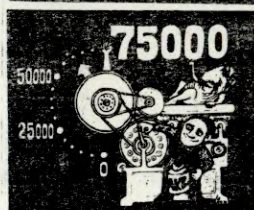
6,5% + 5,6% +

7,9% + 3,2%

Tilsammen har vi nå klart 45,3% (23/11). Den fallende tendensen siste uka er foruroligende - det er opp til oss alle å vise at den bare var "stillhet før stormen" i desember.

ROTASJONSKAMPAJEN

ROTASJONSKAMPAJEN

har fortsatt i fint tempo også i november. Eller hva sies det om 207,3% av målsettinga! (23/11) Så godt som alle avdelinger har nå klart minimumsmålsettinga, men et stort kryss i taket for ei avd. som har 600% av denne målsettinga inne!

KK-salg på brakka

- Hva har dere utrettet i KK-kampanjen hittil?

Vi retter spørsmålet til KK-ansvarlig i et partilag som har hatt et aldri så lite gjennombrudd på området.

- Vi har spesialisert oss på pendlerbrakker, og erfaringene er udelt gode. Vi blir meget vel mottatt og får nesten overalt fine diskusjoner.

De av oss som tidligere har solgt KK i boligområder opplever dette som noe nytt. Av og til kjøper flertallet av dem vi møter. Noen av oss gikk til det hele med en litt lunken holdning, og hadde planlagt å selge hver 14. dag. Disse måtte legge om planene: folk krevde at vi kom igjen neste uke.

- Abonnenter?

- Der har vi ikke gjort gjennombrudd ennå. Hovedgrunnen til det er nok å finne hos oss sjøl, vi har ikke vært tilstrekkelig innstilt på det,

(forts. neste side) →

og har derfor ikke tatt saka opp med noen overbevisende styrke med folka. En liten vanske kan det bli at mange brakkebyer rett og slett ikke har postkasser, slik at folk kan ta imot post. Noen frykter kanskje også følgene av at arbeidskjøperne får vite at de abonnerer på KK. Men dette er sjølsagt ikke et uoverstigelig hinder, og vi skal nok finne en løsning.

- Kommentarer til slutt?

- KK er som kjent eneste avisa som har skikkelig faglig dekning, f. eks. av streikekampene. Diskusjonene på brakkene dreier seg jo om disse sakene, så det er viktig at de som skal selge har studert avisa på forhånd. Best resultater har de gruppene som tar seg tid til i noen minutter å studere avisa før de går ut.

Det har vært en kjempeinspirerende oppgave for oss, som er et lag av intellektuelle, å jobbe med noe som er så klart innretta mot arbeiderklassen, slutter KK-ansvarlig.

kj

in memoriam

sjølkritikk fra DS

DS har drøfta kritikk som er kommet fra kamerater og som gjelder kontorvaktene, særlig de på lørdager. De har ved flere høve kommet for seint og/eller vært dårlig orientert om oppgavene for folk som skulle på stands.

DS er fullt ut enig i kritikken og vil ta tiltak for å hindre at folk blir stående utafor døra og vente på kontorvakta som skal låse opp. Når det gjelder det andre punktet vil DS nøye granske sine rutiner for å oppnå at kontorvaktene til enhver tid er ajour med hvilke retningslinjer standsfolk o.a. skal jobbe etter.

DS

militær i januar?

TIL ALLE MEDLEMMER SOM SKAL UT I MILITÆRET I JANUAR!

Militærutvalget holder orienteringsmøte ca. 10 desember. Møtet tar opp både vår militærpolitiske linje og arbeidet i militæret - det er viktig at alle møter, både for å diskutere arbeidet og for å gi Mil.utv. oversikt over hvem som skal hvor.

PARTIAVDELINGSTYRET veit tid og sted.

STK - streiken:

● SVAR NAF OG ITT MED ØKT STREIKESTØTTE

Stol på massene! Hvor ofte må ikke vi kommunister påminne oss sjøl om sannheten i dette. Uten tvil har det vært en tendens til å betrakte streiken som om den var inne i en slutfase. Streikestøttearbeidet har fått karakter av det. Men så slår virkeligheten til. Streiken fortsetter. Det er brudd og kamphumør hos de streikende. Den plagsomme virkninga av lange ørkesløse forhandlinger er over. Nå kan kreftene settes inn for fullt i organiseringa av kampen. Uvissheten er over.

Hvilke utgangspunkter er aktuelle for vurderinga av streiken?

Først er det nødvendig å minne om utgangspunktet. Streiken har tre elementer som får NAF til å slå hardt til. For det første har vi spørsmålet om kronetillegget, kravet om en egen lønnsavtale for montøra. NAF ønsker å knekke alle økonomiske krav både ut fra ønsket om å holde lønnsnivået i sjakk under høykonjunkturen og med hensyn til at forbundsvise oppgjør ikke skal lønne seg.

For det andre har vi kravet om faggodkjennelse. På grunn av den teknologiske utviklinga, den ensidige produksjonen - rasjonaliseringa, ønsker arbeidskjøpera å fjerne de gamle faggrensene. De ønsker en produksjon som går på løpeband der menneske-

ne er redusert til maskiner. Dette er ei utvikling NAF ønsker i alle fag.

Og til sist det viktigste spørsmålet. Etterbetalinga. Kjerna i streikeretten. Kamp skal ikke nytte. Det er NAF/DNA/LO-toppens utgangspunkt.

Altså har arbeidskjøpera tre svært viktige grunner til å kjøre hardt.

Hva er linja? Det er ikke tvil om at NAF har kjørt arrogant for å presse fram et brudd. Det er to grunner til dette. Den ene er at NAF kan ønske å bruke lockout-trusel med sikte på å tvinge fram en voldgiftsdom. Situasjonen er nå slik at DNA kan gjennomføre dette uten like stor politisk belastning som da heismontørene var med i streiken. Dette er ei sak som vi ikke må undervurdere.

Det andre er at NAF ønsker en stillingskrig. Utsulting. NAF har midlene. STK-folka har enda ikke den jamne økonomiske støtten som er nødvendig for å holde kampen gående i flere måneder. Til en slik langvarig kamp trengs det også stor politisk bevissthet. Det som eventuelt kan hindre NAF/STK-ITT fra å kjøre slik, er spørsmålet om hva dette innebærer for deres posisjon som leverandør til staten. Dette er antagelig et underordna spørsmål for NAF, i og

(forts. neste side)

(SVAR PÅ OG VATT.
forts. fra forrige side)

med STKs monopolstilling og alle arbeidskjøperes - også de sosialdemokratiske - interesse for å knekke streiken.

Vi må med andre ord belage oss både på voldgift og langvarig kamp. Uansett er det vår fordømte oppgave å gå i spissen for å føre denne streiken fram til seier. Skal streiken vinne trenger den å utvides. På to plan. Den må utvides til hele arbeiderklassens bevissthet om at STK-folka kjemper hele klassens streik. Og den må utvides til et aksjonsfellesskap i form av jamn økonomisk støtte, enten i form av ekstra kontingent eller ukentlige frivillige bidrag så lenge streiken varer. Til støttestreik. Det er en utenkelighet at STK-folka kan vinne denne streiken alene. 250 folk mot monopolkapitalen, staten og sosialdemokratiet.

Utgangspunktet for utvida streikestøttearbeid er lagt gjennom vedtaket i klubben på STK som går på å nekte all overtid, trekke seg fra samarbeidsorganene og boikotte årets bedriftskonferanse. Dette gjør det mulig for oss igjen å reise saka i klubber og foreninger. Og det skal vi gjøre. Klubber og foreninger må gjøre forpliktende vedtak. Det er ikke nok med ei støtteerklæring som ikke fører til konkrete tiltak.

Det dere skal ha helt klart for dere, kamerater, er at DNA/LO-ledelsen også legger opp til ei utsultingslinje. Ei linje som er kjennetegnet av ulne støttevedtak og aktiv sabotasje mot konkrete aksjoner. Det er også nødvendig å holde helt klart for seg nødvendigheten av å avsløre disse folka. Linja i lockoutsaka er fortsatt

DNA/LOs linje. Dolkestøt med en gang anledningen byr seg. Men bordet fanger også for dem. Vedtaket på STK må utnyttes og gjøres til en forpliktende sak.

For ytterligere å understreke hvilke krefter som står mot montøra bør folk minne seg på at det er den internasjonale monopolkapitalen ved det imperialistiske foretaket ITT som står bak STK. Det samme foretaket som sto bak kuppet i Chile og bak mordet på streikende spanske arbeidere. Det samme foretaket som sto bak den amerikanske kapitalens kontakt med Hitler før og under siste verdenskrig.

Kamerater! Streikestøttearbeid er hovedoppgave. Denne streiken kan bli et viktig gjennombrudd for kamplinja i fagbevegelsen. Den har allerede kommet lenger enn mange hadde våget å tru på forhånd. For oss er en styrking av støtten en styrking av vår linje og våre posisjoner.

BINDENDE VEDTAK I KLUBBER OG FORENINGER OM ØKONOMISK STØTTE SÅ LENGE STREIKEN VARER!

STØTTESTREIKER MÅ FORBEREDES OG FORESLÅES

VÆR OPPMERKSOM PÅ VOLDGIFT

VÆR OPPMERKSOM PÅ LANGVARIG KAMP

AVSLØR SOSIALDEMOKRATIET

FU/

(FRA LESESALEN...)

Kamerater som tar steget fra le-
sesalen til verkstedet trenger like-
så ei tid før de står støtt. Men for-
utsetningen er at partiet har gjort
dem sikre på hva de gjør.

En slik kaderpolitikk vil bi-
dra til å proletarisere AKP(m-l)! →

MORTEN.

SSF - hva nå ?

Det er årsmøte i SSF (Sosialistisk Skoleforum) den 2. februar. Dit må alle kamerater og sympatisører som har noe med skolesaker å gjøre komme (også lærerskolestudenter).

Da SV'era ville danne SSF i fjor, ble vi først med for å hindre at dette skulle bli en sosialistisk fagforening, men også for å få organisasjonen til å fungere progressivt. Det har nå gått et år, og det er nå anledning til å vurdere om organisasjonen skal fortsette.

På grunn av tidsnød kan dette innlegget bare være kort, og det kommer en grundigere oppsummering av erfaringene fra SSF i januar-FFP. Men noe å tenke på:

På den ene sida krevde SSF-styret og medlemsmøtet bra anti-DNA-skoleparoler til 1.mai. SSF-styret var aktivt i å mobilisere støtte til Moknessaka. I noen grupper er det masser som er trukket med i diskusjoner. En studiesirkel om skolesaker er snart ferdig.

På den andre sida har ikke SSF ført til økt fagforeningsaktivitet fra SV,eras side, noe vi hadde tenkt. Dessuten har det faktum at SV har gått kraftig til høyre også påvirka

motsigelsene i SSF-styret: SV-era der har gått til høyre, og identifiserer seg i stor grad med SV-ledelsen i mange sentrale spørsmål. Grunnlaget for enhet er svekka. De ledende SV-era der vil antakelig fremme et forslag til årsmøtet om at "SSF skal ikke kritisere SV".

Vurderinga om vi skal fortsette samarbeidet i SSF eller ikke må bygge på vitenskapelige oppsummeringer, og ikke bare på dette korte notatet. Dette er bare ment som en sterk oppfordring til å tenke over sakene og merke av 2.februar i almanakken. Har du et syn på saken, synes vi du skulle skrive et innlegg i januar-FFP. Da kommer også en artikkel fra vår side, og et opplegg for et diskusjonsmøte om disse sakene.

OBS OBS: De kameratene som ikke er medlemmer fordi det ikke er noen lokal gruppe på deres skole, må melde seg inn så fort som mulig. Det koster 40 kr. Henvend dere til en av kameratene i SSF-styret, strev for å få det til. Det er bare dumt å melde seg inn i flokk to dager foran årsmøtet.

Hilsen læreransvarlig.

PS. Det eldre arbeidsfolk ikke forstår når ungdom bryter sin utdanning og tar seg jobb, er at de avstår skolegang og muligheter de sjøl aldri hadde adgang til.

PPS. Det NAF og personalsjefen forstår når du sier du har studert,

men nå vil jobbe, er at du er m-l-er. NAFs rundskriv til sine medlemmer er riktignok et par år gammelt, men likevel. Med andre ord - husk sikkerheten, det kan bli vanskelig å få jobb ellers.

d.s.

Fra lesesal til verksted

Partiet må gro røtter i proletariatet. I dag vokser det litt skakt. At vi, som en kortsiktig og aktuell metode oppfordrer kamerater til å ta seg jobb i industrien, synes riktig. (Kunstgjødsling, så og si.) Hvis dette derimot blir evigvarende, må åpenbart andre inngrep til.

Vårt bedriftslag, med medlemmer "utenfra", har noen erfaringer å bringe diskusjonen.

+

Jernfinn henvender i artikkelen "proletarisering av AKP" (FFP-okt.) seg bl.a. til de "som er usikker på hva de skal gjøre framover". Nettopp disse har vi problemer med. Når vanskene tårner seg opp, når det jamne slitet bare er slit, blir ofte de usikre ennå mer usikre, og slutter. De kan fortsette sin utdannelse eller finne en annen jobb. De kan hele tiden gjøre "noe annet". Ei typisk småborgerlig holdning som sniker seg fram og skaper tvil og usikkerhet også blant andre på jobben enn kommunistene.

Jernfinn er nok enig i at det er de som er sikker i sin sak som bør gå ut i industrien. Og for å bli sikker, bør dette diskuteres grundig, også med det aktuelle bedriftslag. Det bør ikke være en avveksling fra studiene, en jobb for "noen måneder". Tvert imot kan det være et avgjørende valg for våre ungdommer. Derfor skal vi ikke la dette være ei almen parole. Den skal være konkret og partiet skal være "rådgiver". Både ved

å si nei hvis forutsetningene akkurat nå ikke er tilstede, og gjennom diskusjoner med og vurderinger av den enkelte. Det er en ansvarlig kaderpolitikk.

+

Så vil vi trekke fram to konkrete typer:

Den første som "skjemmes så over sin studentbakgrunn at det går år før hun/han tør prate med folk. Den andre, utålmodig til fingerspissene, skal ordne opp i alt på en gang, holder Bergprekener på hvert klubbmøte, vet "alt" og skjuler det ikke.

Disse to er dessverre typiske. De får jo slipt seg før eller senere, men mye hadde vært spart om en gjennom kadervurderinger f.eks. fikk slipt vekk de verste kantene på forhånd.

Videre problemene i et lag hvor flere kommer "utenfra". Vi vil peke på farene for sektarisme ved at det blir ei kløft mellom disse og kamerater rekruttert fra gulvet, f.eks. i møteformen, antall møter og lignende. Motsigelsen mellom et parti for vanlige folk og framskredne kommunister kan lett skjerpes. Dette er ikke et argument mot, men vi tar det med fordi vi sjøl ikke har maktet å løse dette.

+

Bjørka som rives opp av jordbunnen, fraktes til byen og plantes i asfalt og eksos, trenger stell og et par år på barken før den står støtt.

(forts. side 8+9 nederst)

Er lærere verre enn folk flest ?

Du Jens, du Jens. Du forteller i nov. nr. av FFP at du har sluttet i læreryrket og gått over i industrien, og er glad for det. Du burde kunne inspirere andre intellektuelle til å tenke nøye over hvor klassekampen har mest bruk for dem, men jeg er ikke sikker på om du når fram. I iveren gjør du to feil:

1. Du tyr til lærerhets.
2. Du tyr til arbeiderromantikk.

I begge tilfeller fjerner du deg fra den virkeligheten du selv vil forsvare, Jens, og begge deler er farlige veier å gå for en skikkelig kommunist. Jeg tror du selv gjorde et riktig valg både fordi vi for tiden har altfor mange kommunistiske lærere i forhold til kommunistiske arbeidere, og fordi jeg tror at industriarbeid kanskje vil slippe av deg en del venstreavvik. Men dermed er det ikke sagt at vi lærere er dårlig slags folk. Det er viktig at du ikke sprer lærerhets blant arbeidskameratene, for vi trenger i aller høyeste grad arbeidsfolks støtte i kampen mot den beinharde rasjonalisering arbeidsplassen vår er utsatt for, og du vil trenge vår støtte etter hvert som vi lærer å gi deg den.

For å ta lærerhetsen først. Lærerne er den del av de intellektuelle som står arbeiderklassen nærmest. Med lærerskole og tilleggslag får jeg utbetalt samme lønn som mannen min som er ufaglært arbeider. Vi har ingen innflytelse på vår egen arbeidssituasjon, og det store flertallet av oss er ideologisk undertrykt inntil det kvalmende med ideer om at det er et kall vi utfører, at vi ikke har like arbeidstakerrettigheter som andre. På en rekke punkter faller vi utenfor arbeidervernloven. Den gjelder ikke for oss. 85% av alle norske lærere når aldri pensjonsalder. Det vil ikke si at vi dør, men at vi blir psykisk nedbrutt for tida. Ved de hardeste skolene i tettbygde strøk har inntil halvparten av lærerne nedsett post og lønn fordi de ikke klarer arbeidspresstet. Du ser at likhetspunktene er mange.

Du sier at å undervise unger er å formidle dikt og jug og teoretisk lærdom som er totalt avskåret fra virkeligheten. Ungene er arbeider-

klassens barn, de er revolusjonens framtidige fortropp. Trenger ikke de å kunne regne og skrive? Trenger ikke de å lære å bruke hue når de blir møtt med dikt og jug? Hvem skal lære dem det?

Du sier at du ikke snakker samme språk som lærerne, at du er opptatt av de nære ting. Over 1/3 av Oslos lærer blir skiftet ut hvert år fordi de ikke klarer arbeidspresstet, eller de klarer ikke å skaffe seg bolig. De av dem som ikke tør snakke om slike ting burde kanskje lære seg det?

Så over til arbeiderromantikken. Arbeidere flest trivs nok med fysisk arbeid, men jeg tror du gjerer deg fra dem om du forteller at det å være fabrikkslave i dag er en tilfredsstillelse av skaperkraften. Som mannen min sier: 'Jeg ler meg ihjæl hver dag.' Det jeg tror virkelig er en personlig tilfredsstillelse ved fabrikklivet er 1) kameratskapet og stilen arbeidere imellom, noe mannen min ikke ville byttet bort for noen pris, og 2) det faktum at politikk er en viktig og akseptert del av fagforeningslivet. En del av den ideologiske undertrykkinga av lærerne består nettopp i ideer om at det skal være forbudt for oss ved en slags guddommelig lov. Å skjære igjennom og bekjempe det kan være ubehagelig nok ofte.

En dag treffes vi kanskje, Jens, for å diskutere hvordan vi gjensidig kan hjelpe hverandre med å vinne fram med politikken på våre ulike områder. Husk at gjennom fagforeninga mi filer og gnager jeg i staten som er min arbeidsgiver, og monopolkapitalens viktigste undertrykkingsredskap. Du er ansatt hos monokap og filer først og fremst der. Sammen skal vi nok ta dem!

Ellers vil jeg framheve noe du sier som er veldig viktig, men som enkelte kommunister tror er tull: En kommunist må kunne jobben sin og gjøre den jevnt bra. I siste instans er det bare arbeidskameratene som kan beskytte hverandres jobb, og vi skal ikke gjøre det flaut for dem å beskytte oss. Alle som jobber legger vekt på det.

Helle

Ingen tog går gratis

— heller ikke våre!

Distriktpartiets aktivitetsnivå stiger stadig, og utallige er de oppgavene som skal løses. Selv om vi prioriterer stramt og bare kaster oss ut på de viktigste områdene, betyr det likevel omfattende innsats, både arbeidsmessig og økonomisk. Det er denne siste sida som blir tatt opp her. Faktisk er det slik at økonomien vår etter hvert er i ferd med å bli en hemsko for arbeidet. Dersom vi ikke i tide finner løsninger på problemet, kan vi risikere å havne i den situasjonen at vi må si nei til viktige politiske initiativ av penge-mangel, rett og slett. Ingen ønsker å havne i samme myra som SV, som må drive innsamling for å betale gammel gjeld. Noe mindre inspirerende kan knapt tenkes.

Altså, bedre føre var og tiltak nå, enn krise og slit i mårra.

Et parti som vårt har bare én finansieringskilde for aktivitetene: massene, både de innafor partiet og de som fylker seg rundt det. Videre: bare når ideen om at økonomiarbeidet er en viktig del av det politiske slår rot i massenes tenking, blir det den materielle krafta partiet og arbeiderklassen trenger i kampen - i dette tilfellet penger. Og det er bare borgerskapet som gleder seg når de revolusjonære må bruke tid og krefter på å rydde opp i interne, økonomiske kriser. Så det unngår vi, kamerateater.

Før vi ser mer detaljert på tiltak, la oss studere grunnlaget for vår distriktsøkonomi litt nærmere.

KONTINGENTEN ER GRUNNLAGET

Oslopartiet finansierer i hovedsak sin drift ved at vi beholder en prosentandel av den kontingenten medlemmene betaler. I tillegg kommer et og annet arrangement som vanligvis går med overskudd, først og fremst 1.mai-festen. Men denne, og liknende arrangementer, er jamnt knytta til dekning av et stort pengeforbruk i samband med f.eks. 1-maiforberedelse-

ne, slik at dette går opp i opp. Det er derfor kontingenten som i hovedsak holder oss flytende.

Etter hvert som vårt partiapparat forbedres, får vi en del faste utgifter: kontorutgifter, telefon, intern presse, kontorhjelpe, m.m. For så vidt er dette greie saker: vi veit hvor mye det koster og kan budsjettere etter det. Den kapasitet og den arbeidsmengde partiapparatet kan yte reguleres i stor grad av økonomien, dvs. av medlemstallet, kontingentnivået, o.l. Det som imidlertid skaper store forstyrrelser i dette bildet, er den hittil uberegnelige økonomien til de eksterne aksjonene.

EKSTERN AKTIVITET ET PROBLEM

I hovedsak dreier det seg om demonstrasjoner og/eller løpesedler.

Når det gjelder løpesedler har vi en ganske innarbeid praksis at avdelingene betaler sine utdelinger sjøl, og dette må vi nok fortsette med. Her er å merke at partiet oftest subsidi-erer sedlene, for at ikke svak lokal økonomi skal bli et for stort hinder for massespredning. I tillegg kommer sentrale utdelinger, som partiet har dekket.

DET STORE SLUKET

Men så til det store sluket i DS' økonomi: demonstrasjonene. Her skjer det dessverre ofte at vi, innsamlingsbøtter og apeller til tross, sitter igjen med en regningsbunke som gir vår økonomiansvarlige de største betenkeligheter.

Koster da en demonstrasjon så mye? spør noen. La oss studere et typisk eksempel. Regnskapet blir som følger:

UTGIFTER:

Løpesedler.....	kr.1.000,-
Transparenter(stoff/maling)	500,-
Annonser (2 ggr).....	1.000,-
Høytalerutstyr, o.l.....	250,-
Diverse (transport o.a.)	250,-
SUM	<u>3.000,-</u>

INNTEKTER:

Løpesedler solgt..... kr.	400,-
Innsamla i toget.....	600,-
SUM	<u>1.000,-</u>

Underskuddet her blir kr. 2.000,-

Forusettinga er for øvrig et relativt lite løpeseddelkjør, og at vi ikke har kunstnerisk opptreden som skal honoreres.

Som dere forstår: et par slike smeller, og bunnen er slått ut under månedsbudsjettet vårt (selv i de tilfellene når en medarrangør er i stand til å betale en del av underskuddet).

HVA GJØR VI?

Vi mener at den beste metoden for å sikre oss er SJØLBERGING, d.v.s.:

AT ALLE DE DEMONSTRASJONENE VI ARRANGERER BALANSERER ØKONOMISK (og helst går med overskudd).

Dette mener vi er fullt mulig, om vi innstiller oss på det. La oss forutsette at det møtte 700 i den tenkte demonstrasjonen vår. Hele demonstrasjonsutlegget vil da tilsvare litt over kr. 4,- pr.snute. Såpass trur vi at alle har råd til å betale for å få fram politikken de står for.

Vi stiller derfor følgende målsetting:

Innsamlingene i demonstrasjonene må ta sikte på å få inn ca. en-femmer fra hver deltaker.

Noen har bra med tiere i lommeboka si, og kan gi en av dem. Andre har det skralt og kan bare unnvære noen kronestykker. De fleste bør kunne kaste et "kum-lokk" i potten.

ORGANISERING OG POLITISK FORSTÅELSE.

Hva er forutsetningene for å klare dette?

1) Skikkelig organisering, med bøsser og apeller og innsamlingsfolk, fra arrangørens side.

2) (og viktigst): At alle - både vi sjøl og andre som deltar i demonstrasjonen - innser at det koster å arrangere den og at ingen andre enn oss sjøl betaler den. Det er ei viktig politisk sak at demonstrasjonene blir sjølberga. Diskuter derfor økonomien med folk, snakk med de uorganiserte massene, SVere og andre, som går i toget, slå an givertonen - og

gå foran med et godt eksempel.

HVA VINNER VI?

Hvis vi makter dette, hvis vi gjør det til en innarbeid vane og en sjølsagt sak at vi betaler "togbilletten" eller "marsj-femmeren", vil vi oppnå følgende:

A) Vi bedrer partiets økonomi, og kan sette inn større ressurser på styrking av partiapparatet, slik at det kan utføre mer, bedre og raskere arbeid - altså bli mer slagkraftig.

B) Løpesedler kan subsidieres sterkere, slik at vi kan spre mer propaganda. Folk behøver ikke å fingranske avdelingskassa og/eller bruke tid til "skrangling" på avdelingsmøtene for å finne ut hvor mye de har råd til å spre av løpesedlene.

C) Jo bedre vi mobiliserer, jo bedre økonomi får partiet. En demonstrasjon med f.eks. 2000 bør bli både en politisk og en økonomisk framgang i klassekampen!

LIKHETEN MELLOM NSB OG AKP?

Våre tog har ikke mye til felles med NSBs. Det eneste til nå har vel vært at begge går med underskudd. Det må vi gjøre noe med!

STYRK PARTIETS SLAGKRAFT!
FRAM FOR SJØLBERGING I DEMONSTRASJONER!

Øk.ansvarlig i DS

PS:

På et punkt ligger NSB et godt stykke foran oss: presise togavganger. Det bør vi også kunne gjøre noe med - og jeg mener ikke at vi skal gå inn for å forsinke NSB.

d.s.

.legmeæle

VI

PRESENTERER:

M.O.M.(ml)

Alt for få skriver til FFP. Dårlig tid, redd for å skrive, osv. Derfor reserverer vi fra nå av plass til MOM(m-l), for korte innlegg, gode historier, dikt, spørsmål, mm. Skriv på en lapp, lever den til avd.formannen, et DS-medlem dere kjenner, eller til kontoret. Det er opp til dere om spalta skal fortsette. Denne gangen har vi bedt folk skrive, det vil vi helst slippe i framtida.

Red.

KVINNEKULTUR JA

ABORT NEI !

Mannen som skuler mot deg under disse linjer er Otto Hauglin, stortingsrepr. for SV, kristen, osv.

Han kjemper for kvinnesaken, sier'n, bare at metoden er litt sånn uvanlig. Hør bare:

Først sørger han for at sjølbestemt abort ble nedstemt i Stortinget.

Så foreslår han å kutte teaterbudsjettet i Oslo til margin, og dermed å sette hundrevis av teknikere og skuespillere på gata.

Hvorfor? Jo, for å fremme bl.a. kvinnekulturen! Trur du vi tuller?

Å nei! Les hva han sier til Dagbladet 12/11:

De snakker også om en spesiell kvinnekultur, arbeiderkultur, undertrykte grupper, kultur. Hva er det?

Det går ikke an å beskrive det fullstendig, men la oss for eksempel ta kvinnekultur. Når vi ser på historien, er den så å si fri for beskrivelse av kvinnen. Det er mennene og menns forståelse av virkeligheten, som har dominert, og vi må vite oppskjevheter i diktning som historie. Det samme gjelder de etniske minoriteter som sigøynere, samer osv. Arbeidsfolks kultur henger sammen med arbeidernes forståelse av historien og sin egen plass i den.

Noen som lurar på åssen det står til med Hauglins "forståelse" av arbeiderklassens kamp?

PAX FORLAG

*hadde nylig jubileum. Jeg så i annonsene at Vømmøl skulle opptre. * Så vidt jeg har forstått, er Vømmøl-gutta i ml-bevegelsen.

* Er det riktig å spille på arrangement til inntekt for et reformistisk og revisjonistisk forlag? Be har også spilt på SV-arrangement. Er dette riktig?

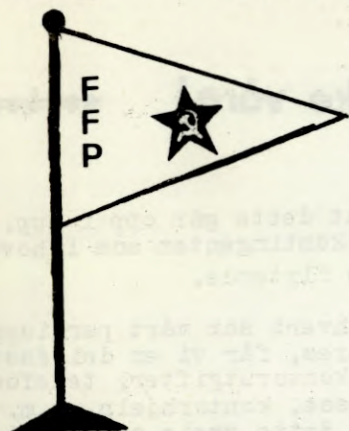
Vømmøl-fan.

Den "reportasjen" som "Friheten" gir til beste fra demonstrasjonen mot det sosialimperialistiske flåtebesøket er så kostelig at vi tar det med. Snakk om å ta seg "friheter" når det gjelder regnekunsten!

Den antisovjetiske demonstrasjonen som Allern-folkene i Studentersamfundet hadde tillyst i Oslo, torsdag i forrige uke, ble en gedigen fiasko. En flokk på omkring 300 var alt som tuslet ut fra Universitetsplassen, etter at tidspunktet for avmarsjen var tøyet ut i det lengste, for å markere «folkets motstand mot den sovjetiske undertrykkingsarmé». Det er den minste demonstrasjon som har funnet sted i Oslo på år og dag.

* Når 1000 mennesker blir til "Omkring 300" må det være tillatt å spørre om journalisten hadde markert dagen med en vodka eller to for mye?

FFPs VIMPEL

FFP's nyoppretta hedersvimpel går denne måned til de av våre kamerater som har deltatt i avispolemikken i Dagbladet om SVs linje i teaterbevilningsspørsmålet. Kamerater, dere har gått foran og vært et godt eksempel på hvordan en konkret skal "nagle sosialdemokratene til skampelen" (Stalin).

FFP-red.

SVIN BLIR SVIN

Krutschov var på statsbesøk i Kina en gang i slutten av 50-åra. Under en visitt på et kollektivbruk i Kanton forvilla han seg inn i ei grisebinge. "Pravda"s fotograf var ikke sein med å få et bilde av situasjonen, og dagen etter sto det i "Pravda", med billedteksten: "Kamerat Krutschov blant svin i Kanton."

Krutschov ble sjølsagt rasende, og sendte et ilttert brev til redaksjonen med ordre om at fadeseen øyeblikkelig måtte rettes opp.

Etter et par dager kom bildet igjen på første side i "Pravda", med følgende kommentar: "Vi vil sterkt beklage den feilaktige teksten som fulgte dette bildet nylig. Rett tekst skal være: "Kamerat Krutschov - nr.2 fra venstre."

*Evig eies
kun det
tapte...
(referat)*

Velgere på Rodeløkka!
Selvsagt støtter SV
deres tapre kamp
for et bedre livsmiljø.
Rehabiliter Rodeløkka! Hurra!
(- og stem på oss!)

OK?

OK!

Vi krever bare en ting
til gjengjeld:
at dere støtter våre planer
om en sunnere, en sanert by,
i pakt med tidens krav, liksom.
Sanér Rodeløkka! Hipp! Hipp!
OK?

Ikke det?

Sanere SV først?

Å, javel. ja,
det er disse frekke
uansvarlige
føle

AKPerne som har vært her
og sådd tvil
og spredd rykter
om SVs hederlighet
og ansvar

og klare linje
i denne saka!

Ikke hør på dem!

Skjønner dere da ikke
deres eget beste?!

Det skjønner i allefall vi!
(For det har USBL og OBOS
og Kommunen fortalt oss,
så det, så!)

Rupus

